

[Hans. Reintoft.]

fagene er faktisk statens måde ikke at give ligeløn på, selv om princippet i praksis er indført inden for statens område. At der netop fra sygeplejen har vist sig en utrolig afgang af velkvalificeret, uddannet arbejdskraft, burde i og for sig være nok til, at man tog sagen op til fornyet overvejelse.

Når vi mangler skolesundhedsplejersker og sundhedsplejersker i det hele taget, burde man også koncentrere sig noget mere om at skaffe rigelig sekretærhjælp til dem, så de kunne slippe for en lang række opgaver, der kan varetages af mennesker med kontoruddannelse.

Socialpolitisk er jeg også meget betænkelig ved de tanker, der er fremme om at gøre sundhedsplejen til det, man kalder — det lyder vældig fint, men er altså en forringelse — en mere behovspræget service. Jeg tror bestemt, at normalfamilien har brug for og er glad for sundhedsplejersken, måske har den oven i købet brug for hende længere og i større omfang, end tilfældet er i dag. Vi ved også, at der er mange familier, der falder igennem vort sociale sikkerhedsnet, og skal der opstilles behovskriterier, kan de kun opstilles i nøje samarbejde med den pågældende kommunes sociale apparat i øvrigt. Det vil stille store krav til den opsøgende forsyrg, som jo er ringe udbygget. Vi skulle nok snarere gå den anden vej og sikre normalfamilien, hvordan vi så end skal definere den, først og fremmest en obligatorisk, men også en udvidet sundhedsplejeordning. Denne regering sparer på de mærkeligste steder, og man må sige, at omsorgen for vore småbørn er i hvert fald et skidt sted at spare.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): Jeg har selvfølgelig noteret mig de synspunkter, som udvalget enstemmigt har givet udtryk for over for folketinget, og jeg deler udvalgets opfattelse, som den er kommet til udtryk her.

Jeg gav både ved fremsættelsen og i bemærkningerne til lovforslaget udtryk for min begrundelse for, at loven senest skulle tages op til revision i 1973-74; nemlig at man forventede, at der ville komme en betænkning, efter at udvalgsarbejdet vedrørende hjemmesygeplejen var afsluttet, og den måtte også indgå i overvejelserne, så

man kunne koncentrere det hele. Jeg sagde, at det skete senest i 1973-74, men jeg understregede også, at det var muligt, hvis udvalget afgav betænkning tidligere, at man kunne fremsætte lovforslag om ændring af sundhedsplejelovgivningen på et tidligere tidspunkt, hvad jeg ikke havde noget imod, og jeg sagde endda også, at jeg ville søge at fremskynde arbejdet, således at det måske kunne blive færdigt tidligere.

Nu har udvalget altså ønsket en tidligere revision, og det har jeg imødekommet, og så håber jeg på, at arbejdet er så langt fremme, når vi kommer ind i den folketingssamling, hvor vi skal fremsætte et forslag, at vi kan fremsætte et forslag til den endelige ordning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget og lovforslagets tekst, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Kaj Andresen): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om statens udlån til jordbrugsmæssige formål m. m.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 138) findes i tidenden sp. 4747, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1335).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet følgende ændringsforslag:

Af landbrugsministeren:

Til § 35.

2. pkt. udgår.

Bemærkninger.

Ændringsforslaget er af teknisk karakter.